

Društvo UNICEF Slovenija
Pavšičeva 1
Ljubljana

IZVRŠILNI ODBOR

Sporočam vam svojo odločitev, da prekinjam sodelovanje kot regionalna ambasadorka z Društvom UNICEF Slovenija.

Listino o imenovanju za ambasadorko UNICEFA sem prejela iz rok takratnega predsednika Republike Slovenije g. Kučana novembra 1997. To nalogo sem opravljala trinajst let. Nikoli nisem štela ur, dni, tednov in mesecev dela, ki sem jih posvetila pomoči potrebnim otrokom. Odveč je ponavljati, da je bilo vsa leta moje delo popolnoma prostovoljno, torej brezplačno. Ker sem delo ambasadorja otrok razumela kot plemenito poslanstvo, sem se mu predajala z vsem svojim znanjem, srcem in energijo. Moja zdajšnja odločitev je bila zato resnično težka.

Razmere v UNICEFU Slovenija so se zelo spremenile. Na začetku mojega mandata je bilo sodelovanje tesno in plodno z vsemi: s takratno predsednico društva Andrejo Černač - Meglič, izvršno direktorico Majo Vojnovič, s prizadevnimi sodelavci UNICEFA v Mariboru, Novem mestu, Cerkljah na Gorenjskem, itd., z mnogimi delavci UNICEFA in ambasadorji iz drugih držav. Takrat sta bila na UNICEF-u Slovenija le dva redno zaposlena. Bilo je potrebno trdo delo, da je UNICEF postal široko prepoznavna in kredibilna organizacija tudi v Sloveniji. Le tako smo lahko spletli široko mrežo darovalcev, tako posameznikov kot podjetij. Moje "zadolžitve" so bile številne in najrazličnejše: obiski na terenu med ogroženimi otroki v Aziji, Afriki, Hondurasu, v Bosni, med kosovskimi begunci v Makedoniji, v Palestinskih naseljih v Jordaniji, tibetanskimi begunci v Nepal, itd. Moje najpomembnejše delo je bila pomoč pri zbiranju sredstev za otroke. Zato sem na mnogih srečanjih v krajevnih skupnostih, knjižnicah, v podjetjih, z gospodarstveniki, v brezštevilnih intervjujih za različne medije, z vodenjem in sooblikovanjem Unicefovih koncertov ljudi seznanjala s problemi in stiskami otrok in žensk v [t.im](#) nerazvitem svetu in jih hkrati naprošala za pomoč. Poleg rednih akcij zbiranja pomoči smo uspeli narediti kar nekaj uspešnih posebnih akcij: "Posvoji punčko", "Za drobiž sveta", "Podari mi kozo", "Slovensko gospodarstvo za bosanske otroke", itd. Obiskovala sem šole, vrtce, domove za starejše, skupine odraslih in otrok s posebnimi potrebami. Bojim se, da tudi člani izvršilnega odbora niste seznanjeni z delom ambasadorjev. Naše prošnje pred približno letom in pol, da se srečamo in se o vsem pogovorimo, niso bile nikoli uslišane. S strani UNICEFA Slovenija sem bila včasih redno seznanjena z vsemi dejavnostmi in tudi s finančnim poročilom. Vedno sem želela natančna poročila o tem, kam gre denar darovalcev.

V zadnjih letih pa se je število zaposlenih na UNICEFu Slovenija močno povečalo (natančnega števila ne poznam). Moj status v društvu je že nekaj časa popolnoma marginaliziran. Skoraj nobenega sodelovanja ni več. Nisem seznanjena, kdo sploh je predsednik društva, kdo je izvršni direktor, kdo je v izvršilnem odboru, kdo so člani nadzornega odbora, ne vem, kako se razporeja denar darovalcev, nisem seznanjena z načrtovanjem posameznih akcij. Bojim se, da se že nekaj časa zaposleni ukvarjajo predvsem sami s seboj, da se prerivajo za položaje in vpliv. Neuradno pa poslušam govorice, da se je nabralo kar nekaj nepravilnosti v delovanju društva. Občutek imam, da aktivnosti niso več usmerjene izključno v dobro otrok. To me skrbi, zato se v takem društvu ne vidim več.

Težko življenje mnogih otrok in žensk po svetu, žal pa vse bolj tudi pri nas doma, me boli, zato bom njihova zagovornica ostala za zmeraj.

Ker sem dolga leta nagovarjala ljudi, da s svojimi prispevki pomagajo reševati probleme nemočnih in ubogih, se mi zdi prav, da jih seznanim s svojo odločitvijo. Mnogim, ki ste mi zaupali, se še enkrat zahvaljujem v imenu pomoči potrebnih otrok. Brez vaše pomoči ne bi mogli rešiti življenja marsikaterega otroka.

Ljubljana, 13.1.2011

Milena Zupančič